

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z wniosku P. S.A. w L.

przy uczestnictwie A. R.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 8 stycznia 2016 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, iż wskazanie przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym wraz z argumentami prowadzącymi do rozbieżnych ocen prawnych, wykazania, że nie zostało ono rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw, przyczyniając się do rozwoju prawa. Zagadnienie ma cechować się istotnością, czyli być doniosłe z uwagi na rangę zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczenie wykraczające poza potrzeby rozstrzygnięcia sprawy, w której wniesiono skargę. Nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl., z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, nie publ., z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, niepubl. i z dnia 30 kwietnia 2015 r., V CSK 598/14, niepubl.).

Skarżąca wskazała na występowanie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do interpretacji art. 305² § 1 k.c. tj. czy w sprawie o ustanowienie służebności przesyłu konieczne jest wykazywanie przez wnioskodawcę, iż druga strona odmówiła zawarcia umowy ustanowienia służebności przesyłu wyłącznie przez przedsądowe wezwanie uczestnika do zawarcia takiej umowy w formie aktu notarialnego, czy też możliwe i wystarczające jest wyprowadzenie wniosku, co do odmowy ustanowienia służebności przesyłu w drodze umowy, konkludentnie z zachowania uczestnika, polegającego między innymi na żądaniu i dążeniu do realizacji przez uczestnika usunięcia urządzeń elektroenergetycznych znajdujących się na nieruchomości uczestnika z tej nieruchomości, jak też wobec samego zakwestionowania wniosku o ustanowienie służebności przesyłu.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie daje podstaw do przyjęcia, że zachodzi rozumiane w wyżej przedstawiony sposób istotne zagadnienie prawne.

Z treści art. 305² § 1 k.c. wynika jednoznacznie, iż jedną z przesłanek wystąpienia z roszczeniem o ustanowienie służebności przesyłu przez przedsiębiorcę przesyłowego jest odmowa zawarcia umowy przez właściciela nieruchomości, która ma zostać obciążona służebnością. Ciężar dowodu realizacji tej przesłanki spoczywa na przedsiębiorcy, a sąd bierze pod uwagę stan rzeczy istniejący w dacie zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.), co oznacza, iż przesłanka ta może być zrealizowana również w toku sprawy. Z podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia, którą Sąd Najwyższy jest związany i która nie może być kwestionowana w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 i 398¹³ § 2 k.c.) wynika, iż skarżąca ani przed złożeniem wniosku, ani w toku postępowania nie złożyła uczestnikowi propozycji zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu.

Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego lub wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącej skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też na wątpliwości skarżącej, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego

zastosowania przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2015 r., I PK 4/15, niepubl.). Stanowisko skarżącej sprowadza się w istocie do zakwestionowania oceny Sądu Okręgowego, iż w świetle podstawy faktycznej rozstrzygnięcia i postawy stron zarówno przed wszczęciem jak i w trakcie postępowania o ustanowienie służebności przesyłu, skarżąca nie zaproponowała uczestnikowi zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, korzystając jedynie z jego nieruchomości bezumownie, a zachowania uczestnika, wobec braku propozycji zawarcia umowy, nie można kwalifikować, jako odmowy jej zawarcia. Skarżąca nie zaprezentowała, zatem zagadnienia prawnego mającego znaczenie dla rozwoju prawa, które mogłoby stać się podstawą przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, lecz kwestionuje w istocie ustalenia faktyczne i stosowanie przez sąd prawa materialnego w indywidualnych okolicznościach sprawy.

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 520 § 3 i art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).